

Минають дні, минають ночі... (скорочено)

Тарас Шевченко

Минають дні, минають ночі,
Минає літо. Шелестить
Пожовкле листя, гаснуть очі,
Заснули думи, серце спить,
І все заснуло, і не знаю,
Чи я живу, чи доживаю,
Чи так по світу волочусь,
Бо вже не плачу й не сміюсь...
Доле, де ти! Доле, де ти?
Нема ніякої;
Коли доброї жаль, боже,
То дай злої, злої!
Не дай спати ходячому,
Серцем замирати
І гнилою колодою
По світу валятись.
А дай жити, серцем жити
І людей любити,
А коли ні... то проклинать
І світ запалити!
Страшно впасти у кайдани.
Умирать в неволі,
А ще гірше — спати, спати,
І спати на волі —
І заснути навік-віки.
І сліду не кинуть
Ніякого, однаково,
Чи жив, чи загинув!
Доле, де ти, доле, де ти?
Нема ніякої!
Коли доброї жаль. Боже,
То дай злої! злої!

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш "Минають дні, минають ночі..." має філософське спрямування. Усе проходить, усе

швидко міняється. Поет, будучи вже на волі, не може байдуже спостерігати, як мучаться в неволі його брати-українці. Він мусить щось діяти, будити серця людей хоч поетичним словом. Найгірше, вважає Т. Шевченко, — це "спати ходячому", "гнилою колодою по світу валятись", прожити даремно життя, не зробивши нікому нічого доброго. Тому просить для себе долі якщо не доброї, то хоч злої (він, очевидно, готовий навіть до жорстокого покарання за свої думки та дії на благо рідної землі).